

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/269/2021
Identifikačné číslo spisu: 5116205817
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:5116205817.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: L. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, zast. Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík s.r.o., so sídlom Potočná 2835/1 A, Čadca, IČO: 36 866 849, proti žalovaným: 1.) Obec Nesluša, so sídlom Nesluša 978, IČO: 00 314 137, zast. Advokátska kancelária JUDr. Milan Chovanec, s.r.o. so sídlom Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, 2.) N. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, V. W. Y., 3.) Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, V. W. Y., 4.) T. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, 5.) Q. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 42C/94/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. marca 2021, č.k. 9Co/135/2020-740, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovaná v 1.) rade má proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom zo dňa 18. marca 2021, č.k. 9Co/135/2020-740 Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej ako „súd prvej inštancie“) č.k. 42C/94/2016-568 zo dňa 19. novembra 2019, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX pre kat. územie W., obec W. ako parcela KNC č. XXX zastavaná plocha a nádvoría o výmere 32 m² patrí do dedičstva po U. V. (ďalej len „právny predchodkyňa žalobcu“), a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z vykonaného dokazovania, keď konštatoval, že žalobca nepreukázal nadobudnutie vlastníckeho práva právnou predchodkyňou na základe kúpnej zmluvy zo dňa 25.03.1964 spísanej formou notárskej zápisnice N XXX/XX, Nz XXX/XX (ďalej len „kúpna zmluva“). Sporná nehnuteľnosť bola už v roku 1963, t.j. pred uzavretím kúpnej zmluvy, vedená ako chodník bez parcelného čísla a keďže nebola predmetom uzavretej kúpnej zmluvy, na základe II. etapy zakladania právnych vzťahov k pozemkom v obci došlo k

prečíslovaníu na parcelu KNC č. XXX a bola zapísaná na LV č. X pre vlastníka Československý štát, ONV Čadca pod položkou výkazu zmien č. 191/90. Následne v zmysle § 2 a nasl. zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v platnom znení sa dňom účinnosti tohto zákona stala vlastníkom spornej nehnuteľnosti žalovaná v 1.) rade, ktorá dobromyseľne a nerušene užíva spornú nehnuteľnosť najneskôr od roku 1994, čo potvrdil i žalovaný v 4.) rade. Z tohto dôvodu si ani matka žalovaného a ani právna predchodkyňa žalobcu, ani nikto iný žiadne nároky na tento chodník doposiaľ nerobil.

3. Odvolací súd sa pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie a poukázal na to, že v dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie podrobne uviedol, z ktorých konkrétnych skutočností pri rozhodovaní vychádzal, akými úvahami sa riadil, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. V prejednávanej veci je nepochybné, že od roku 1994, kedy vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti delimitačným protokolom prešlo na žalovanú v 1.) rade, si právna predchodkyňa žalobcu a žalovaných v 2.) až 5.) rade nečinila nároky k spornej nehnuteľnosti, čo samo o sebe nasvedčuje záveru súdu prvej inštancie, že si nebola vedomá nadobudnutia spornej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy. Pre posúdenie dobromyseľnosti žalovanej v 1.) rade nebolo podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúce ani to, ktorí konkrétni občania využívajú tzv. obecný majetok, keďže sa v skutočnosti jedná o chodník, čo potvrdil i žalobca, a preto ani na túto námietku zo strany žalobcu odvolací súd neprihliadol. Pokiaľ by v minulosti došlo k prevzatíu nehnuteľnosti štátom bez právneho dôvodu, je zrejmé, že od roku 1994 je nehnuteľnosť využívaná žalovanou v 1.) rade ako verejná komunikácia, t.j. chodník, tento stav akceptovali i právni predchodcovia a rodinní príslušníci účastníkov.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) CSP.

5. Dovolateľ mal za to, že tvrdenie súdu prvej inštancie, že jeho právna predchodkyňa nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva a nehnuteľnosť nadobudla žalovaná v 1.) rade, nemá oporu v dokazovaní a je v rozpore so znaleckým posudkom Ing. U. č. 9/2018 a kúpnu zmluvou. Nesprávny predbežný právny názor súdu prvej inštancie z pojednávania dňa 24.02.2017 bol vyvrátený znaleckým posudkom Ing. U., na základe čoho bolo povinnosťou súdu prvej inštancie označiť nový právny názor, a keďže tak neučinil, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie nerešpektoval § 181 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie pochybil, keď došlo k vydaniu prekvapivého rozhodnutia, pretože z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýval záver o opodstatnenosti žaloby. Zo znaleckého posudku Ing. U., ako i z potvrdenia Správy katastra vyplýva, že sporná nehnuteľnosť bola vytvorená z PKN parcely XXXX, ktorá bola predmetom kúpnej zmluvy. Parcela EN XX/X nemohla byť predmetom delimitačného protokolu a keďže táto parcela bola zapísaná omylom, nemohla sa stať vlastníctvom žalovanej v 1.) rade na základe zák. č. 138/1991 Zb., nakoľko jej nesvedčí žiaden titul nadobudnutia.

6. Ďalšou skutočnosťou preukazujúcou, že parcela CKN XXX vytvorená z PKN parcely XXXX kat. úz. W. prináležala právnej predchodkyni dovolateľa je, že kúpnu zmluvou táto odkupovala parcelu EN XX o výmere 433 m², čo je výmera parciel CKN XX a CKN XXX a aj novovytvorenú parcelu XX/X užívala v rámci svojej úhrady v celosti a parcela EN XX/X neskôr parcela CKN XXX bola len vypusteným chodníkom pre ostatných susedov prechodu k svojim nehnuteľnostiam a jeho obrábania. Teda nikdy nešlo o samostatnú parcelu, ale súčasť záhrady vytvorenej z PKN XXXX kat. úz. W.. Všetky tieto skutočnosti potvrdili i žalovaní v 2.) až 5.) rade. Ako i z týchto výpovedí vyplýva, že R. V. od roku 1927 užíval nehnuteľnosť vo vydelenom stave a následne ju tak predal 25.03.1964 právnej predchodkyni žalobcu, pričom koncom tejto parcely, pôvodne PKN XXXX kat. úz. W. bol včlenený len pruh na prechod, avšak len ako právo prechodu, nie do nikoho vlastníctva.

7. Dovolateľ ďalej namietol, že súd prvej inštancie pochybil, keď nevypočul svedkyňu K. R., ktorá bola opakovane navrhnutá a ktorá sa mohla vyjadriť k spôsobu užívania bývalej PKN XXXX a ozrejmiť situáciu z roku 1964, kedy nehnuteľnosť kupovala jeho právna predchodkyňa. Dovolaním napádané rozhodnutie odvolacieho súdu je vágne bez racionálneho vysvetlenia a objektívnych dôvodov plynúcich z

vykonaného dokazovania. Predmetné rozhodnutie je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a bez logickej argumentácie.

8. Dovolateľ navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a dovolateľovi priznal voči žalovaným právo na náhradu trov dovolacieho konania.

9. Žalovaná v 1.) rade vo vyjadrení k podanému dovolaniu poukázala na to, že dovolateľ nesprávny procesný postup vidí v právnom závere súdov oboch inštancií, ktorými odôvodnili zamietnutie žaloby. Dovolateľ svoj právny nárok opiera o znalecký posudok Ing. U., ktorého skutkové zistenia boli spochybnené súdom nariadeným znaleckým dokazovaním, pričom znalecký posudok je len jedným z dôkazov.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

11. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f) CSP, keď namietať prekvapivosť súdneho rozhodnutia, nevykonanie výsluchu navrhnutého svedka a právne posúdenie veci. Dovolateľ ďalej namieta vágnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktoré je nepreskúmateľné, nepresvedčivé a bez argumentácie.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Ustálená judikatúra EŠLP uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov (Garcia Ruiz v. Španielsko, Vétrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

13. Dovolací súd zároveň odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 01. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné. Obsah spisu nedáva podklad pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska, ktorá predstavuje výnimku z prvej vety a týka sa výlučne ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad, ktorým by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces.

14. K námietkam dovolateľa vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého rozsudku dovolací súd poukazuje na to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Z rozhodnutí oboch súdov vyplýva titul nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti (bod 52 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, bod 7 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a zároveň záver, že pokiaľ by i v minulosti došlo k prevzatíu nehnuteľnosti štátom bez právneho dôvodu čo namietal dovolateľ, je zrejmé, že od roku 1994, t.j. viac ako 10 rokov, je táto nehnuteľnosť využívaná žalovanou v 1.) rade dobromyseľne a nerušene (bod 52 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, bod 7 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, jeho postup vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie nemožno považovať za neodôvodnený, pričom odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov je zrejmé, z akých právnych úvah vychádzali. Súd nižších inštancií náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP. V preskúmvanej veci z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na § 387 ods. 2 CSP, ktorý umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením súdu prvej inštancie a napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdí.

15. Dovolací súd k námietke o prekvapivosti rozsudku odvolacieho súdu konštatuje, že v danom prípade nejde o prekvapivé rozhodnutie v zmysle § 382 CSP. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa pod „prekvapivým rozhodnutím“ rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat ne/správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011). V danom prípade ale rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie nevyznieva ani prekvapujúco, ani nečakane, keď súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia na rovnakých skutkových záveroch pri aplikácii rovnakých právnych noriem. So zreteľom na vyššie uvedené nebolo rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie ani prekvapujúce a ani nečakané.

16. Dovolateľ v súvislosti s prekvapivosťou rozhodnutia namietal aj opomenutie postupu súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, keď po podaní znaleckého posudku nepodal nové predbežné právne posúdenie. Zo zápisnice o pojdňávaní konanom dňa 24.02.2017 vyplýva, že zákonná sudkyňa uviedla v zmysle § 181 ods. 2 CSP svoje predbežné právne posúdenie veci, v rámci ktorého uviedla názor, že žalobca nepreukázal, že jeho právna predchodkyňa kúpnu zmluvou nadobudla k predmetnej nehnuteľnosti vlastnícke právo, nakoľko táto nehnuteľnosť nebola predmetom kúpnej zmluvy a na tomto právnom názore súd prvej inštancie poukazom na bod 52 odôvodnenia rozsudku zotrval. V zmysle uvedeného súd prvej inštancie neopomenul § 181 ods. 2 CSP a jeho rozhodnutie nebolo prekvapujúce.

17. Podľa judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Dovolateľ v dovolaní neuviedol nevykonanie takého dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno

bezpečne ustáliť, nakoľko iba takúto skutočnosť možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. Ako bolo uvedené vyššie podľa názoru dovolacieho súdu potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí.

18. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je ani nesúhlas s právnym posúdením veci (R 24/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani od 01. júla 2016 nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

19. Hoci sa dovolateľ v rozsiahlej časti dovolania venoval obsahovo predovšetkým prednesu nesúhlasného stanoviska so skutkovými závermi súdov nižších inštancií, polemike s ich závermi a argumentácií na podporu záverov, ktoré považuje dovolateľ za správne s dôrazom na znalecký posudok Ing. U., avšak dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

20. K tvrdeniam, že záver súdu, že právna predchodkyňa nepreukázala nadobudnutie vlastníckeho práva a nehnuteľnosť nadobudla žalovaná v 1.) rade, nemá oporu v dokazovaní a je v rozpore so znaleckým posudkom Ing. U. a s kúpnu zmluvou dovolací súd iba stručne poukazuje na skutkové zistenia súdu prvej inštancie založené na vykonanom dokazovaní, a to najmä znaleckom posudku Ing. Q. a vyjadrení Okresného úradu Kysucké Nové Mesto, katastrálneho odboru zo dňa 09.08.2016 a zo dňa 20.09.2016. Závery znaleckého posudku Ing. U. boli vyvrátené znalcom Ing. Q..

21. Dovolací súd k hodnoteniu dôkazov z hľadiska meritórneho rozhodnutia súdov v základnom konaní uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že v kúpnej zmluve, od ktorej dovolateľ odvodzuje vlastnícke právo v prospech jeho právnej predchodkyne sa PKN parcela č. XXXX zapísaná v PKN vložke č. XXX pre k. ú. W. nenachádza. Z vyjadrenia OÚ Kysucké Nové Mesto, katastrálneho odboru vyplýva, že terajší pozemok p. č. KNC XXX v k.ú. W. bol evidovaný už v náčrte z roku 1963, teda pred uzatvoreným kúpnej zmluvy, ako chodník bez uvedenia parcelného čísla, následne v roku 1970 bol zobrazený do mapy evidencie nehnuteľností ako parcela EN p. č. XX/X a neskôr bol prečíslovaný na KNC parcelu č. XXX. Znalec Ing. Q. v znaleckom posudku S. konštatoval, že ohľadne presnosti historických mapových podkladov znázorňujúcich pozemnoknižnú parcelu XXXX nie je technicky možné, jednoznačne a s dostatočnou presnosťou zidentifikovať priebeh hranice PKN XXXX v časti úzkej parcele CKN č. XXX, nie je technicky možné presnejšiu identifikáciu KNC XXX vykonať, a to na základe jestvujúcich číselných a grafických pozemnoknižných podkladov a teda ani nie je možné konštatovať, či parcela CKN č. XXX vznikla z pôvodnej pozemnoknižnej parcely celá alebo len jej časť.

22. Keďže v zmysle záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že nie je technicky možné jednoznačne a s dostatočnou presnosťou zidentifikovať priebeh hranice PKN XXXX v časti úzkej parcele CKN č. XXX, nie je technicky možné presnejšiu identifikáciu KNC XXX vykonať a teda ani nie je možné konštatovať, či parcela CKN č. XXX vznikla z pôvodnej pozemnoknižnej parcely celá alebo len jej časť, mohli súdy nižších súdov pri riešení sporného vlastníctva vychádzať iba z aktuálnych údajov, z

výpovede svedkov a z vyjadrenia OÚ Kysucké Nové Mesto, katastrálneho odboru.

23. Právna predchodkyňa dovolateľa teda kúpnu zmluvou nenadobudla k predmetnej nehnuteľnosti vlastnícke právo, nakoľko táto nehnuteľnosť bola už v roku 1963, t.j. pred uzavretím kúpnej zmluvy vedená ako chodník bez parcelného čísla a právna predchodkyňa dovolateľa kúpnu zmluvou nadobudla vlastnícke právo k EN parc. č. XX (o výmere 433 m² pozn. dovolacieho súdu), ktorá zodpovedá CKN parc. č. XX (o výmere 367 m² pozn. dovolacieho súdu). V tejto časti dovolateľ namietal, že ďalšou skutočnosťou preukazujúcou, že parcela CKN XXX vytvorená z PKN parcely XXXX kat. úz. W. prináležala právnej predchodkyni dovolateľa je, že kúpnu zmluvou táto odkupovala parcelu EN č. XX o výmere 433 m², čo je výmera parciel CKN XX a CKN XXX, avšak ich spoločná výmera je 399 m², a nie 433 m². Z vyjadrenia OÚ Kysucké Nové Mesto, katastrálneho odboru vyplýva, že terajší pozemok p. č. KNC XXX v k.ú. W. (o výmere 32 m² pozn. dovolacieho súdu) bol v zmysle II. etapy mapovania zapísaný na LV č. X pre vlastníka Čsl. štát - ONV Čadca. Následne v zmysle zák. č. 138/1991 Zb. sa stala vlastníkom spornej nehnuteľnosti žalovaná v 1.) rade, pričom tento stav pretrváva do dnešného dňa.

24. V zmysle uvedeného z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná v 1.) rade na základe zák. č. 138/1991 Zb. najneskôr v roku 1994 dobromyseľne vstúpila ako vlastníčka do užívania tejto nehnuteľnosti a toto užívanie uplynulo dobou 10-tich rokov. Je nepochybné, že žalovaná v 1.) rade pozemok užívala dobromyseľne a nerušene ako verejnú komunikáciu, t.j. po dobu viac ako 10 rokov na základe zák. č. 138/1991 Zb. a delimitačného protokolu, a teda došlo k vydržaniu vlastníckeho práva. Užívanie predmetnej nehnuteľnosti, resp. v jej mene občanmi, bolo potvrdené aj jednotlivými výpoveďami. A ako správne uviedol aj odvolací súd na veci by za danej situácie nič nezmenila ani skutočnosť, že došlo k prevzatíu nehnuteľnosti štátom bez právneho dôvodu, teda by bolo tvrdenie dovolateľa o prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na jeho právnu predchodkyňu kúpnu zmluvou preukázané, keďže je zrejmé, že žalovaná v 1.) rade najneskôr od roku 1994, t.j. viac ako 10 rokov, nehnuteľnosť využíva ako verejnú komunikáciu, pričom tento stav akceptovali i právni predchodcovia a rodinní príslušníci dovolateľa.

25. Dovolací súd nezistil, že by sa súd prvej inštancie, so závermi ktorého sa stotožnil súd odvolací, vychádzajúc z prednesov strán sporu, listinných dôkazov a odborných informácií získaných znaleckým skúmaním, pri vykonávaní dokazovania a hodnotení dôkazov za účelom posúdenia splnenia podmienok vydržania dopustil pochybenia, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu, lebo len takéto pochybenie by bolo zásahom do práva dovolateľa na spravodlivé súdne konanie.

26. So zreteľom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobcu, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c) CSP).

27. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.